

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΑΡΚΕΤΗ.

Ἰπαρξίς σεβαστή, πλήρης ἡμερῶν καὶ ἀρετῶν, ἐξέλιπε χθές ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ὁ Γεώργιος Ἰωαννίδης, οὗ τινος τὸν νεκρὸν προπέμπομεν σήμερον εἰς τὴν ὑστάτην κατοικίαν.

Ὁ Γεώργιος Ἰωαννίδης, οὗ τινος εἰς πλείστοι ἡγνούσιν σήμερον τὴν ὑπαρξίαν, ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐξ εὐπόρου καὶ ἐντίμου οἰκογενείας, ἐκ παιδικῆς δὲ ἡλικίας ὁργῶν πρὸς τὰ γράμματα, ἐπεδοθή μετὰ ζήλου εἰς τὴν μελέτην, καὶ ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὁδηγίαν τῶν μεγάλων διδασκάλων τοῦ γένους, τοῦ Κούμα, τοῦ Οἰκονόμου καὶ ἄλλων, ἐνεβόθουν εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν φιλοσοφίαν, μετὰ δὲ τὴν περᾶτωσιν τῶν προπαιδευτικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, μεταβάς, πρὸς εὐρυτέραν μάθησιν, εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Γοττίγκης τῆς Βιέννης καὶ ἀλλὰ, ἐτελειοποίησε τὰς σπουδὰς του, ἀναγερευθεὶς διδάκτωρ τῆς φιλολογίας καὶ φιλοσοφίας. Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης, ἐν τῷ ὁποίῳ, διδάκτωρ ἦδη, ἐφείτῃ, ἔσχε συμμαθητὰς τὸν Ἀσώπιον, τὸν Φαρμακίδην, τὸν Μανούσην, τὸν Γλαράκη, τὸν Πολυζωίδην, τὸν Νέγορη, τὸν Ρόδιον, αἵτινες βραδύτερον τοσοῦτω ἐκλείσαν τὴν ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα. Ἄλλ' ἐν τῷ αὐτῷ ἔθρῳ αὐτῶν παιδῶν αὐτῶν τε καὶ οἱ μνησθέντες συμμαθηταὶ του, ἀντήχησαν αἰρήνης ἢ σάλπιγγος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, καὶ τότε αὐτῶν τε καὶ οἱ συμμαθηταὶ του, πλήρεις ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ διαφλεγόμενοι ὑπὸ ἀγῶνος πρὸς τὴν πατρίδα ἔσωτος, ἐγκατέλιπον τὰ ἐδῶλια τοῦ Πανεπιστημίου ὅπως δράμασιν εἰς τὴν ἐξεγειρομένην κατὰ τοῦ δυνάστου πατρίδα καὶ προσφέρωσιν εἰς τὸν βωμὸν αὐτῆς καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὰς γνώσεις των. Καὶ τῷ ὄντι λαθραίως καὶ ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων, οὓς καθίετα βεβαίους ἢ τότε δυσμενεία τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀνακτοβουλιῶν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα, κατώρθωσαν, διαλαθόντες τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχῶν, νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ αὐστριακοῦ ἐδάρους καὶ ν' ἀποβιβασθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνθα καθήρτισαν τὸν ἀποθανατισθέντα ἱερὸν ἐκείνου λόγον ὅστις ἐδόξατε τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα καὶ ἐπέρωτο ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις νὰ συνεχίσῃ τὰς παραδόσεις τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Πλατειῶν.

Ὁ Ἰωαννίδης, μετὰ τοῦ Γλαράκη καὶ ἄλλων, μετέβη εἰς τὰ Τρίκορφα τῆς Πελοποννήσου, ταχθεὶς δὲ ὡς ὑπαπιστῆς τοῦ πρίγκηπος Καντακουζηνοῦ, ἐνεργὸν καὶ δραστήριον ἔσχε μέρος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Μονεμβασίας· ὅτε δὲ τὸ πολιορκούμενον φρούριον παρεδόθη εἰς τοὺς ἡμετέρους, ὁ Ἰωαννίδης οὐ μόνον συνέταξε καὶ ἔγραψεν ἰδίᾳ χεῖρι τὰς συνθήκας τῆς παραδόσεως, τῇ ἐντολῇ τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἀλλὰ καὶ οὐχ' ἦτσονα παρέσχε ὑπηρεσίαν, δυνήεις, αὐτῶν μόνος, διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀποπνεύοντος ἐνθουσιασμῶν λόγου του, ἵνα ἀποσοβῆ τὴν, κατὰ τὴν κατάληψιν τοῦ φρουρίου, ἐπικειμένην μεταξὺ τῶν νικητῶν ἑλλήνων βῆξιν καὶ ἀδελφομαχίαν. Ὁ πρίγκηψ Καντακουζηνὸς ἰδιαίτατα ἀγαπῶν καὶ τιμῶν τὸν Ἰωαννίδην ἐπὶ ταῖς πολυτίμις αὐτοῦ ὑπηρεσίαις, ἐξέφρασε πρὸς αὐτὸν τὴν ἄκραν αὐ-

τοῦ εὐαρέσκειαν καὶ εὐγνωμοσύνην, προσενεγκὼν ἅμα αὐτῷ, ἐκ τῶν πλουσιῶν λαφύρων τῶν Ὀθωμανῶν, βαρύτιμα ὄπλα, πλὴν ὁ Ἰωαννίδης, ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτοῦ μετριοφροσύνῃ καὶ ἀφιλοκερδίᾳ, ταῖς ἀρεταῖς ἐκείναις αἵτινες ἐπρυτάνευσαν δι' ὅλου τοῦ βίου του, παρεχώρησε ταῦτα τοῖς παρεστῶσιν ὄπλαρχηγοῖς, ὡς μᾶλλον αὐτοῖς ἀρμυζόντα, μὴδὲν δι' ἑαυτὸν ἀποδεξάμενος.

Αἱ ταλαιπωρίαι τῆς στρατοπεδεύσεως, αἱ ἀτυχήσεις κκουχίαι καὶ αἱ ἀπερίγραπτοι στερήσεις, καταπονήσασα τὸ σῶμά του καὶ σπουδαίως προσβαλοῦσα τὴν υγίαν του, ἠνάγκασαν τὸν Ἰωαννίδην νὰ προσφύγῃ εἰς Ἰταλίαν πρὸς νοσηλείαν του. Ἄλλ' ἐκεῖθεν, ἅμ' ὡς ἀνέκτησεν ὁπωσοῦν τὰς δυνάμεις του, ἔσπευσε νὰ ἐπανακάμψῃ αὐτίς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρῶτον κατηνύθη εἰς Κέρκυραν, ἐνθα εὗρε τὸν ἀείμνηστον παρ' ἡμῖν ἀναγεννητὴν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν φῶτων, τὸν Λόρδον Γυίλφορδ, περιτυλλέγοντά καὶ μετακαλοῦντά τοὺς σοφωτέρους τῶν τότε ἑλλήνων πρὸς σύστασιν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, τῆς πρώτης ἐκείνης ἐστίας τῶν φῶτων τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἐν ἑλληνικῇ γῆ, ἐν ἣ διδάχθεντες οἱ περιφανέστεροι τῶν νεωτέρων ἑλλήνων, διελαμψαν βραδύτερον ὡς φαινοὶ ἀστέρους.

Ἐν Κερκύρᾳ ὁ Ἰωαννίδης εὗρεν ἦδη ἀφιχθέντας τοὺς συμμαθητὰς αὐτοῦ, τὸν Φαρμακίδην καὶ Ἀσώπιον, εἰς τοῦτων δὲ τὰς προτροπὰς ὑπέεικον καὶ εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τοῦ Γυίλφορδος ἐνδίδων, ἀπεδέξατο τὴν προσενεχθεῖσαν αὐτῷ ἔδραν τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ. Καὶ ἦτον ἀληθῶς δικαία ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Γυίλφορδος παρὰ τῷ Ἰωαννίδῃ ὅπως ἀποδεχθῆ τὴν ἔδραν ταύτην, διότι ἡ διδασκαλία αὐτοῦ ἀπέβη εἰς ἄλλοις καρποφόρος, αἱ δὲ παραδόσεις αὐτοῦ, ἐν αἷς συνεχῶς πατριωτικὰ παρενεῖρε διδάγματα καὶ ἀνεζωπύρει τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα, ἐνέπλεον ἐνθουσιασμοῦ τὴν τότε θαλλοῦσαν φιλομαθῆ νεολαίαν καὶ ὁ νεαρὸς καθηγητὴς ἀπέβη ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, ὁ προσφιλέστερος πάντων, παρὰ τῶν συναδελφῶν του καὶ τοῦ Γυίλφορδος ἐπίσης τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος.

Μετὰ τὴν τελευταίην τοῦ Γυίλφορδος, ὁ Ἰωαννίδης τελευτήσας νεάνιδα Κερκυραίων, τὴν ἀδελφὴν τοῦ διαπρεποῦς ἀκκλησιαστοῦ καὶ συμπολίτου μας Χριστοφοροῦ Λαθράνου, ἀπεχώρησεν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, καταγιγόμενος εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν ἀρίστων τέκνων του, Νικολάου καὶ Σπυρίδωνος, οὓς ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τέμνοντάς τὴν ὁδὸν ἣν ἐχάραξαν αὐτοῖς τὸ παράδειγμα τῶν ἀρετῶν του καὶ τὰ σοφὰ αὐτοῦ διδάγματα καὶ ἔκτοτε ἐβίωσαν πατριαρχειῶς, ἐν μέσῳ τῶν τέκνων του καὶ τῶν ἐγγόνων του, ἐν πραξαιματικῇ ἀρετῇ καὶ μετριοφροσύνῃ, ἐφαρμοζῶν καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ τὰ σοφὰ ἐκείνα τῶν φιλοσόφων παραγγέλματα ἅτινα τοσοῦτω εὐδοκίμως ἀπὸ καθέδρας ἐδίδαξε.

Τὰ παρ' ἡμῖν κακῶς κείμενα δὲν διελάνθανον τὸν Ἰωαννίδην, τούναντίον μάλιστα μεγάλως ἐπὶ τούτοις λυπούμενος, συνεχῶς ἔφερον ἐπὶ τῶν κοινῶν τὸν λόγον, ἐν μέσῳ στενοῦ κύ-

κλου οἰκείων, καὶ δὲν ἐπαύετο ἐκφέρων τὰς σκέψεις καὶ νοουθεσίας τῶν, πλὴν οὐδ' αὐτῶς ἀπηλπίετο, οὐδὲ τοῖς περὶ αὐτὸν ἐπέτρεπε κρίσεις ἀπαιτιόδοξους, μὴδέποτε ἀποβαλὼν τὴν ἐνδομυγον πεποιθῆσιν ἐπὶ τὸ αἰσιώτερον τῆς πατρίδος μέλλον.

Μὴδὲν οὐδέποτε παρ' οὐδενὸς αἰτητάμενος, καὶ μηδεμίαν ποτὲ διατυπώσας ἀξίωσιν, αὐτῶς ὁ τοσοῦτος κτησάμενος τίτλους ἐπὶ τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην, πρὸ πολλοῦ ὁ Ἰωαννίδης ἐλητμονήθη, πλὴν οὐδόλωσ ὀσσεφόρει, φρονῶν ἐν πεποιθῆσει ὅτι ἡ δράσις αὐτοῦ ἐν τε τῷ κοινῷ καὶ τῷ ἰδιωτικῷ αὐτοῦ βίῳ ὑπῆρξεν ἀπλή ἐκπλήρωσις καθήκοντος παντὶ πολίτῃ ἐπιβαλλομένη.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Γεώργιος Ἰωαννίδης, οὗ τινος τὸν βίον, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, ἐπειράθη νὰ σκιαγραφήτω. Ἀρχαῖον καὶ σεβαστὸν λείψανον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ὁ τελευταῖος ἐπιβίον καθηγητὴς ἐκ τῶν διρισθέντων κατὰ τὴν σύστασιν τῆς εὐκλεοῦς Ἰονίου Ἀκαδημίας, ὅστις ἀφ' οὗ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους ἠγωνίσθη ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἀφ' οὗ τελεσφόρως ἐδίδαξεν ἀπὸ τῆς Πανεπιστημιακῆς καθέδρας, ἀφ' οὗ ὡς πολίτης καὶ οἰκογενειάρχης διήγαγε πρῶτον βίου, διδάσκων μέγιστῆς χθές, καίτοι ἐν τῷ ἔσχατῷ ὁρίῳ τοῦ γῆρατος, τοὺς ἐγγόνους του, αἵτινες νοουθετῶν καὶ εὐεργετῶν τοὺς ἀὐτῶν, κατέρχεται εἰς τὸν τάφον ἀνευ τῆς ἐλαχίστης τιμητικῆς διακρίσεως παρὰ τῶν κυβερνητῶν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος. Διὰ τὴν ἀσύγγνωστον ταύτην ἀμέλειαν οὐδέποτε δυσνησγέτησεν ἡ ἐξηγεγε παραπόνον ὁ σεβαστὸς πρεσβύτερος, θεωρῶν αὐτὸν ἱκανοποιημένον διότι ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του καὶ ὑπολαμβάνων ὡς τὴν μεγίστην τῶν ἀμοιβῶν τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεώς του καὶ τὴν ἀγάπην, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν τέκνων του, τῶν ἐγγόνων του, τῶν οἰκείων, τῶν φίλων του. Ἄλλ' ἡ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ θὰ ἀγάλλεται βεβαίως βλέπουσα ἐξ οὐρανοῦ ὅτι εἰς τὰς ἀρετὰς του καὶ τὰς πρὸς τὸ ἔθνος πολυτίμους ὑπηρεσίας του, αἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐλητμονήθησαν, ἀποτίεται σήμερον φόρος σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ὑπὸ τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν στρατοῦ, ἐν αἷς συγκαταλέγονται γόνου τῶν ἀθανάτων ἡρώων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος καὶ ὠν πρίστταται ὁ υἱὸς τοῦ περιφανοῦς Καραϊσκάκη. Ἡ αὐθόρμητος καὶ πρωτοβουλὸς αὐτῆ ἐκδήλωσις σεβασμοῦ γερᾶται μὲν τὴν μνήμην τοῦ πολυσεβάστου μεταπτόντος, ἀλλ' οὐχ' ἦτσον τιμᾶ τοὺς Κ.Κ. ἀξιοματικούς τοῦ ἔθνικοῦ στρατοῦ.

Σεβαστὲ Γεώργιε Ἰωαννίδη, κατέρχεται σήμερον εἰς τὸν τάφον, ἀφ' οὗ διήνυσας μήκιστον σταδίον βίου, εὐλογούμενος ὑπὸ πάντων τέκνων σου, τῶν ἐγγόνων σου, τῶν οἰκείων σου, εἰς οὓς τὸ παράδειγμα τῶν ἀρετῶν σου καὶ τὰ σοφὰ σου διδάγματα θὰ ᾖσιν ὁδηγὸς πολυτίμος ἐν τῇ παλαιστῆρα τοῦ βίου, καίτοι δὲ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐλητμονήθης, τὸ ὄνομά σου οὐχ' ἦτσον ἐπίζηλον κέκτηται θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος.

Κίρινα μάρ!

Αρ. 714 VI 236

